

EL CANVI QUE NO ARRIBA

El vam veure i el vam sentir Divendres a la nit a la Televisió. No ens va agradar. No ens va agradar en primer lloc allò que no va dir: que ignorés les dones, que no esmentés, per exemple, el tema de l'avortament. Tal vegada, els assessors d'imatge del President van trobar que aquest era un tema massa conflictiu, de la mateixa manera que ho eren temes tan poc esmentats com l'assistència d'advocat als detinguts, o el referèndum sobre l'OTAN tan promès fa mesos com ignorat a hores d'ara.

Tampoc ens va semblar bé, i ens sap greu, allò que va dir. Les paraules de Felipe González en matèria econòmica van ser decebedores. "La lluita contra l'atur —va afirmar el President— és la primera prioritat". Dit això, que sempre sona bé, va afegir que aquesta prioritat no serà prioritària, si més no enguany. Aquest any serà, va puntualitzar, un any d'ajustament econòmic, fórmula destinada a evitar la impopular expressió de "Pla d'Estabilització". Les promeses de lluita contra l'atur, va afegir, hauran d'esperar. Cal pensar, doncs, que la xifra de parats, avui ja per damunt dels dos milions, seguirà augmentant. Felipe González ens va deixar, això sí, el trist consol d'esperar que l'atur deixi d'augmentar si millora la situació econòmica en els anys vinents. La lluita contra l'atur consisteix, en definitiva, a seguir mirant el cel per veure si s'esborgeix la nuvolada...

La por als empresaris i a la dreta no permet al Govern d'augmentar els impostos sobre la renda dels que més tenen, sobre les grans fortunes. La necessitat d'una política d'austeritat per a minvar el dèficit públic no permet augmentar la inversió pública per a crear llocs de treball. Però aquesta austeritat és perfectament compatible, segons sembla, amb un augment de 300.000 milions per a despeses militars en aquest any. Aquesta despesa va ser justificada amb l'argument que gastem proporcionalment menys en artefactes bèl·lics que alguns països d'Europa. Però aquesta raó no ens serveix: les despeses en armament són estúpides, perilloses i inútils. D'altra banda, posats a fer comparacions, tenim molts més parats, sous molt més baixos, parats sense subsidi d'atur i més pensions miserables que segueixen sense arribar al sou mínim, que la majoria d'aquests països d'Europa.

Després, el President va fer professió de fe pacifista: protestes de pau, unides al programa de rearmament de l'Exèrcit més important de les darreres dècades. Protestes en favor de la desnuclearització i acceptació de l'anomenada "opció zero" —proposta pel conegut pacifista Ronald Reagan—, opció que contribuirà, de fet, a l'escalada nuclear a Europa i que ha estat qüestionada fins i tot per la socialdemocràcia alemanya i la dels països nòrdics.

Afrontar els problemes d'Euskadi començant per fer l'elogi de Rosón, Ministre de l'Interior de l'anterior govern, no és la millor manera d'obrir la via del diàleg. Afirmar que no es pot negociar res a Euskadi que posi en perill la unitat d'Espanya és ignorar que sectors molt amplis del poble basc han posat en qüestió amb la seva lluita des de fa molts anys, entre altres coses, precisament la unitat amb Espanya, el sometiment a l'Estat espanyol.

¿És moral, imaginatiu, solidari —paraules que agraden tant al President—, negar al poble basc el dret de decidir el seu futur en nom d'una Constitució que el poble basc no va votar favorablement?

En conclusió: el contingut de les paraules del President no era un programa de canvi. Les paraules, això sí, sonaven bé: rearmament moral, solidaritat, prioritat a la lluita contra l'atur, esforç en favor de la pau... Llàstima que siguin paraules buides i promeses ajornades. Llàstima que res del que vam sentir, mereixi el nom de socialista.

Comitè Nacional del
MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA

Dissabte, 22 de Gener de 1983